

Klimatopmødet i København i december 2009

Hvorvidt de dramatiske konsekvenser af den fortsatte udledning af drivhusgasser kan minimeres eller undgås vil afhænge af, om verdenssamfundet enes om radikale beslutninger.

Topmødet i København COP 15 i 2009 var en fiasko. Men en uforpligtende klimaaf tale blev indgået ved COP 21 topmødet i Paris i december 2015.

I de internationale forhandlinger kaldet ”COP” (”conference of the parties”) under ledelse af FNs klimapanel tales for det første om såkaldt «mitigation» («moderering»), som handler om at forebygge klimaforandringer f.eks. ved nedbringelse af bilisme, kødforbrug og antallet af flyrejser, omstilling af kul- og olieforbrug til bæredygtig energi med vind, sol og geotermisk energi. De rige lande har lovet at oprette en grøn fond med 100 mia. kr. årligt til formålet fra 2020. For det andet tales om såkaldt «adaption» («tilpasning»), der handler om forebyggelse af effekterne af klimaforandringer som opførelse af diger, der skal beskytte kyster mod oversvømmelser. Endelig presser udviklingslandene på for at få betalt erstatning (såkaldte «loss and damages») for de enorme økonomiske tab, de påføres som følge af det store CO₂-udslip, de udviklede lande har stået for som led i deres industrialisering.

I 2015 afholdtes klimatopmødet COP 21 i Paris. Der blev indgået en global klimaaf tale underskrevet af samtlige verdens lande. Men aftalen var ikke bindende, og selv hvis samtlige lande levede op til deres forpligtelser, ville den globale temperaturstigning – målt i forhold til starten å industrialiseringen – ikke kunne holdes under to grader, som det blev aftalt. Blot ved en temperaturstigning på 1,5 grader vil lavtliggende områder som østaten Maldiverne blive oversvømmet, ligesom at der vil være stadig mere ekstreme vejrfænomener.

Summen af de nationale mål fremlagt i Paris sætter verden på faretruende kurs mod en opvarmning på 2,7 grader eller mere, med uforudsigelige konsekvenser for livet på kloden.